

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/60/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201098
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201098.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: ZZKP, s.r.o., Sabinovská 14, Bratislava, zastúpeného obchodnou spoločnosťou VALIŠ LEGAL, s.r.o., Mlynské Nivy 45, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Váliš proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/755033/2012 zo dňa 2. apríla 2012 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2012-54 zo dňa 16. januára 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2012-54 zo dňa 16. januára 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/755033/2012 zo dňa 2. apríla 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie (dodatočný platobný výmer) č. 500/230/22474/11/VárJ zo dňa 2. novembra 2011 správcu dane - Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty, Radlinského 37, Bratislava, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 (vtedy platného) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o správe daní a poplatkov) v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len daňový poriadok) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2006 v sume 1 374 262,09 Eur a zároveň neuznal vykázanú daňovú stratu na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2006 v sume 5 062,60 Eur. Po preskúmaní zákonnosti rozhodnutí správnych (daňových) orgánov oboch stupňov krajský súd dospel k záveru, že vydaním rozhodnutí v správnom (daňovom) konaní nedošlo k porušeniu zákona. Krajský súd v odôvodnení rozsudku vyslovil názor, že v prípade odpisu pohľadávky, ktorá vo výške 216 800 000 Sk vznikla žalobcovi z titulu

prevzatia záväzku voči spoločnosti TEXTRADE - SK nebola splnená zákonná podmienka vecnosti, t.j. že výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov. Mal za to, že žalobca si neurobil finančnú analýzu obchodného partnera. Nepreveril finančné možnosti svojho budúceho dlžníka z hľadiska schopnosti splatiť poskytnutú pôžičku a to napriek tomu, že išlo o poskytnutie vysokej sumy. Zdôraznil, že ak by toto bol žalobca urobil a náležite by si bol preveril finančnú situáciu spoločnosti TEXTRADE - SK, s.r.o. v rokoch 2003 a 2004, ako aj v priebehu roku 2005, nebol by do predmetného obchodného vzťahu určite vstúpil. Krajský súd sa stotožnil s názorom správnych (daňových) orgánov, že konanie žalobcu v spojení so všetkými súvisiacimi preukázanými skutočnosťami možno pomenovať ako nezákonné. Žalobca účelovým konaním - uzavretím zmluvy o prevzatí dlhu bez akéhokoľvek relevantného preverenia si finančnej situácie dlžníka (spoločnosti TEXTRADE - SK, s.r.o.), ktorá nebola schopná splácať svoje záväzky, jej mal poskytnúť pôžičku v značnej výške. Podľa názoru krajského súdu žalobca tak konal za účelom eliminovania zisku, ktorý dosiahol z predaja cenných papierov, aby sa vyhol plateniu dane z príjmov. Tomuto záveru nasvedčuje chronológia celého prípadu. Krajský súd uviedol, že je potrebné vyzdvihnúť činnosť správnych (daňových) orgánov, ktoré odpísanú pohľadávku posudzovali z hľadiska jej ekonomickej podstaty, t.j. z hľadiska jej vzniku, pričom došli k opodstatnenému záveru, že nejde o daňový výdavok. V odôvodnení ďalej krajský súd uviedol, že v minulosti celkom evidentne existovala nesprávna prax, keď často dochádzalo k odpisu pohľadávky z dôvodu nemajetnosti a nevymožiteľnosti pohľadávky a správne (daňové) orgány väčšinou odpísanú pohľadávku neposudzovali z hľadiska jej vzniku ale uspokojili sa len s formálnym dokladom o nemajetnosti dlžníka a nevymožiteľnosti pohľadávky (napr. rozhodnutím súdu o zastavení exekúcie, zamietnutím návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, zrušením a výmazom dlžníka z obchodného registra atď.).

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby najvyšší súd alternatívne buď podľa § 220 OSP rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutia správnych (daňových) orgánov zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie alebo aby podľa § 221 OSP zrušil rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. V odvolaní poukázal na to, že krajský súd v konaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci tým, že rovnako ako správne (daňové) orgány hodnotil transakciu žalobcu (uzavretie zmluvy o prevzatí dlhu) z pohľadu skúmania miery podnikateľského rizika, ktoré na seba žalobca zobral, a to na základe posudzovania „bonity“ dlžníka - spoločnosti TEXTRADE. Žalobca za podstatné považuje preskúmať transakciu výlučne z hľadiska jej súladu s § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, v zmysle ktorého je pre uznanie výdavkov ako daňových podstatné súčasné splnenie troch podmienok zákona (vecnosti, preukázateľnosti a zaúčtovania). Žalobca ďalej uviedol, že krajský súd považoval za nesplnenú podmienku vecnosti, ktorá je podľa jeho názoru jednoznačne splnená, pretože odôvodnene predpokladal splatenie svojej pohľadávky voči spoločnosti TEXTRADE; v čase uzavretia zmluvy o prevzatí dlhu nemal a nemohol mať vedomosť o prípadnej zlej finančnej situácii spoločnosti TEXTRADE; nechal si odborne posúdiť finančnú situáciu spoločnosti TEXTRADE; z transakcie dosiahol príjem - úrokový výnos 8% ročne, o ktorom riadne účtoval a zahrnul ho do zdaniteľných príjmov a ktorý bol vyšší ako vtedajšie obvyklé úrokové výnosy; v prípade riadnej úhrady pohľadávky by bol z transakcie dosiahol zisk; svoju pohľadávku riadne zabezpečil prostredníctvom notárskej zápisnice o uznaní dlhu a súhlase povinnej osoby s vykonateľnosťou. Žalobca poukázal na to, že skutočnosť, že spoločnosť TEXTRADE svoj dlh voči nemu neuhradila, čím došlo k predmetnému výdavku - odpisu pohľadávky, predstavuje podnikateľské riziko žalobcu, ktorého mieru správca dane nie je oprávnený hodnotiť. Vytýkal krajskému súdu, že neprihliadol na uvedené argumenty, ale naopak za podstatné považoval, či a akým spôsobom si žalobca zistil bonitu dlžníka a jeho schopnosť splniť svoj záväzok voči veriteľovi. Žalobca mal podľa názoru krajského súdu hodnotiť príjmovú stránku dlžníka a jeho platobnú disciplínu. Tento názor krajského súdu popiera samotnú podstatu rizikového financovania, ktoré je popri štandardnom bankovom financovaní jednou z foriem financovania podnikateľských subjektov, ktorá vychádza práve z vyššej rizikovosti, avšak z vyššieho potenciálneho výnosu. Ak by platil názor krajského súdu o nevyhnutnosti dôkladného zabezpečenia pohľadávky a stopercentného zistenia bonity dlžníka, akékoľvek rizikové financovanie start-upov (financovanie začínajúcich firiem bez histórie) ale i spotrebiteľské pôžičky poskytované spotrebiteľom bez zabezpečenia by vzhľadom na ich rizikovosť nemohli nikdy splniť „podmienku vecnosti“. Taktiež strata z investície do neúspešného vývoja produktu, ak podnikateľ na 100% nemal preukázaný budúci úspech, by za daných kritérií uvedených v

rozsudku krajského súdu nemohla splniť podmienku vecnosti. Takýto názor nie je možné považovať za odôvodnený. Podnikanie je zo svojej podstaty určitou formou špekulácie a preto prináša zisk alebo stratu. Samotné dosiahnutie straty nie je prekážkou daňovej uznateľnosti súvisiacich výdavkov, ak cieľom vynaloženia výdavkov bolo dosiahnutie, zabezpečenie alebo udržanie príjmov. Ak podnikateľ špekuláciou alebo svojím nedostatočným zhodnotením rizika dosiahne stratu, je to práve podnikateľ kto je ekonomicky poškodený. Podmienku vecnosti podľa názoru žalobcu nemožno vykladať tak, že k dosiahnutiu, udržaniu alebo zabezpečením príjmov musí u daňového subjektu bezpodmienečne dôjsť. Podľa názoru žalobcu je dôležitý zámer, ktorý daňovník chcel dosiahnuť (t.j. príjem alebo zisk) a to bez ohľadu na to, či k dosiahnutiu takéhoto zisku skutočne došlo. Tento zámer žalobca dostatočne preukázal. V tejto súvislosti sa žalobca rovnako ako je uvedené v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 241/07 46/2008 domnieva, že ani záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nie je a nemôže byť nadradený dodržiavaniu a rešpektovaniu práv, ktoré zákony priznávajú daňovým subjektom. Nemožno pri riešení prípadu obísť fakt, že na poli verejného práva štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon výslovne umožňuje. Z toho potom vyplýva, že pri ukladaní a vymáhaní daní podľa zákona, teda pri de facto odnímaní časti nadobudnutého vlastníctva, sú orgány verejnej moci povinné šetriť podstatu a zmysel základných práv a slobôd. Inými slovami, v prípade pochybností sú orgány verejnej moci povinné postupovať miernejšie. Správca dane ani krajský súd za daných okolností nepostupovali v intenciách zásad stanovených Ústavným súdom Slovenskej republiky. Žalobca ďalej poukázal na to, že v napadnutom rozsudku krajský súd opakovane uvádza, že žalobca mohol pri preberaní dlhu od pôvodného veriteľa predpokladať, že dlžník nebude schopný splatiť poskytnutú pôžičku. Argumenty žalobcu o neprístupnosti takýchto informácií krajský súd nebral do úvahy. Žalobca bol na základe informácií, ktoré získal od spoločnosti TEXTRADE presvedčený o hodnote jej portfólia cenných papierov ktoré malo presahovať výšku pohľadávky žalobcu voči spoločnosti TEXTRADE a zabezpečiť tak dostatočným spôsobom uhradenie pohľadávky žalobcu spolu s príslušným úrokom (ziskom). Táto informácia od spoločnosti TEXTRADE sa však v skutočnosti ukázala ako nepravdivá, ale to samo osebe nemôže spôsobiť nesplnenie podmienky vecnosti žalobcom. Skutočnosti tvrdené žalobcom si žalovaný nepotvrdil u spoločnosti TEXTRADE (alebo tieto údaje z dôvodov na strane spoločnosti TEXTRADE neboli dostupné), čo však nemôže byť na ujmu žalobcovi. Žalobca ďalej uviedol, že schopnosť dlžníka splatiť poskytnutú pôžičku nie je otázkou ekonomického hodnotenia správnych orgánov či súdu (ktoré na to nie sú ani odborne spôsobilé), ale výlučne vecou miery podnikateľského rizika. Ide o ekonomickú kategóriu, ktorej hodnotenie by v prípade jej použitia ako jediného argumentu o nesplnení „podmienky vecnosti“ žalobcom malo byť uskutočnené výlučne znalcom v príslušnom ekonomickom odvetví ale nie správcom dane alebo súdom. Taktiež ani správca dane ani súd nie sú oprávnení výlučne na základe prípadných údajov z výkazov spoločnosti TEXTRADE (ktorých správnosť je spochybniteľná) hodnotiť výšku majetku, a teda i bonitu spoločnosti TEXTRADE. Hodnota majetku (cenných papierov) vykázaná v účtovných výkazoch spoločnosti TEXTRADE nemusí zodpovedať skutočnej „trhovej“ hodnote majetku, za ktorú je možné majetok predať. Žalobca na základe informácií poskytnutých spoločnosťou TEXTRADE mal za to, že trhovú hodnotu cenných papierov z majetku spoločnosti TEXTRADE je výrazne vyššia ako ich účtovná hodnota a to i s potenciálom výrazného rastu ich hodnoty v budúcnosti. Tieto skutočnosti však ani správca dane ani krajský súd neskúmal, obmedzil sa iba na skonštatovanie „nemajetnosti“ spoločnosti TEXTRADE, ktoré oprel o účtovné výkazy spoločnosti TEXTRADE. Žalobca sa domnieva, že ani správca dane ani krajský súd nie sú oprávnení na hodnotenie takýchto skutočností, ktoré by mohol a mal zhodnotiť výlučne znalec pri oceňovaní hodnoty podniku alebo oceňovaní hodnoty cenných papierov. V závere odvolania žalobca uviedol že je toho názoru, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a rozsudok odôvodnil názormi (ekonomickým hodnotením ktoré náleží znalcom v oblasti oceňovania podnikov alebo znalcom v oblasti oceňovania cenných papierov), ktoré krajský súd nebol oprávnený uskutočniť.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2012-54 zo dňa 16. januára 2013 a námietky žalobcu v odvolaní považoval za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok

ako aj konanie ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods.1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP). Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP). Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP). Dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/755033/2012 zo dňa 2. apríla 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie (dodatočný platobný výmer) č. 500/230/22474/11/VárJ zo dňa 2. novembra 2011 správcu dane - Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty, Radlinského 37, Bratislava, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v nadväznosti na § 165 ods. 2 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2006 v sume 1 374 262,09 Eur a zároveň neuznal vykázanú daňovú stratu na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2006 v sume 5 062,60 Eur.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní a poplatkov zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2). Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim (§ 29 ods. 4). Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 8). Daňovým výdavkom je výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie, príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo evidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11, ak tento zákon (595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov) neustanovuje inak. Ak výšku výdavku (nákladu) limituje osobitný predpis, preukázaný výdavok (náklad) možno zahrnúť do daňových výdavkov najviac do výšky tohto limitu. Ak

výšku výdavku (nákladu) limituje tento zákon, preukázaný výdavok náklad možno zahrnúť do daňových výdavkov len v rozsahu a za podmienok ustanovených v tomto zákone (§ 19 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov). V uvedenej zákonnej úprave daňových výdavkov (nákladov) sú formulované podmienky pre uznanie výdavkov. Bez splnenia zákonných podmienok vynaložené výdavky nemožno uznať ako daňové výdavky, čo v konečnom dôsledku spôsobí, že nedôjde k zníženiu zdaniteľného základu dane, a teda ani k zníženiu dane z príjmov. Uvedené neuznané výdavky posúdili daňové orgány ako výdavky, ktoré nespĺňajú kritériá stanovené daňovými predpismi, ako výdavky, ktoré nie sú výdavkom znižujúcim základ dane. Aj najvyšší súd po prejednaní danej veci dospel k záveru, že žalobca (na ktorom v danom prípade spočívalo dôkazné bremeno) nepreukázal, že ním uplatnenej (a daňovými orgánmi neuznané) náklady boli skutočne vynaložené na dosiahnutie zabezpečenia a udržania príjmov. Možno preto len zopakovať, že daňové orgány neporušili zákon, keď ustálili, že predmetné výdavky vynaložené žalobcom nie sú daňovými výdavkami. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že žalobca pri účtovaní uvedených neuznaných nákladov dodržal stanovené postupy, lebo nie každý výdavok podľa účtovných predpisov je aj daňovým výdavkom. V prípade výdavku, ktorý nespĺňa kritériá stanovené daňovými predpismi alebo v prípade výdavku, ktorý výslovne nie je výdavkom znižujúcim základ dane, nemôžu daňové orgány porušiť zákon, ak takýto výdavok pri určovaní výšky dane nezohľadnia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal v danej veci rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o dani z príjmov ako aj s procesnoprávnymi ustanoveniami zákona o správe daní a poplatkov v spojení s daňovým poriadkom. Ani v odvolacom konaní nebolo možné prisvedčiť opakovaným tvrdeniam žalobcu, na základe ktorých mala byť splnená zákonná podmienka vecnosti. S uvedenými tvrdeniami sa náležite vypořiadal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na uvedené správne dôvody rozsudku krajského súdu najvyšší súd podľa § 219 ods. 2 OSP odkazuje.

Záver krajského súdu, že vydaním rozhodnutí v správnom (daňovom) konaní nedošlo k porušeniu zákona, pretože v prípade odpisu pohľadávky, ktorá vo výške 216 800 000 Sk vznikla žalobcovi z titulu prevzatia záväzku voči spoločnosti TEXTRADE - SK, nebola splnená zákonná podmienka vecnosti, t.j. že výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, považoval najvyšší súd za správny. Ani v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil najvyšší súd takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na text z nálezu ústavného súdu, že ani záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nie je a nemôže byť nadradený dodržiavaniu a rešpektovaniu práv, ktoré zákony priznávajú daňovým subjektom, tu je potrebné uviesť, že uvedeným nálezom bolo riešené nájomné hradené žalobcom na základe neplatných lízingových zmlúv. Išlo teda o vec skutkovo neporovnateľnú s poskytnutím (prevzatím) pôžičky žalobcom.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.